

Vért kapni utálok meg trombocitákat,
Rohadék tűkkel velem cicáznak,
Fura, hogy amíg fekszem csak itten,
Más vére járkal az ereimben,
És akik adták, járnak valahol,
Amíg a vérük énbennem lohol,
Ki kéne rakni a képüket a falra,
Jogi okokból a szemük letakarva.
Hogy én vagyok ők, nem egy vidám dolog,
Röhögök mégis, ha erre gondolok!
Itt a betegség nyakunkon a póráz,
Nem mehetsz messze, ez a Szent László Kórház,
Falra néz az ablak, annyi a napnak,
Esténként bolygók sem pislogatnak.
Augusztus, csillag hull, a kemós mégse lát ki,
Így hát jobbat nem is lehet kívánni.

ÉJSZAKAI NYELV

Kemendi Zsuzsának

Ritkán perdül szó a számon
Hallgatok sután,
Retikülben kotorászom
Félszavak után.

A fecsegő társaságban
Jelt alig hagyok,
Tán összeszedik utánam
Rendőr hadnagyok.

A nyomozót nem érdeklí
Cseppet sem, ki él,
Nem kutat utánam senki,
Titkom mit sem ér.

Mindenki ura a szónak,
Felfújja magát,
Cunamiként fölém torlad:
Én vagyok a gát.

Mások nyelvét nem beszélem,
Sem a magamét,
Elhullatom bölcsességem:
Jószág a ganét.

Éjjel, álmomban beszélek,
Elég ez nekem,
Mindent betölt a beszédem
Minden nyelveken.

Bartos Tibor

MOSZKVAI UTAZÁS*

...Karig Sári nyom a kezembe nagy borítékot. Szovjet bélyegekkel teliragasztva, cirill a címzése. Ennekem címezték, de magának szól, süvölti. [...]

Nem tudok én *cirillül*, miért adja nekem? Hogy magánál hordja Moszkvában! A levél igazolja, mit keres ott! És mit, kérdem. Az *Inosztannaja Lityeratura* megjelenteti a SOSEMVOLT CIGÁNYORSZÁG-ot, és fizet érte! Ami egy csöppet nem természetes! A Szovjetunió nem tartozik fizetni sem idegen szabadalomért, sem más szellemi termékért! Kivételt tesz viszont velünk, népi demokratákkal! S ha nem utaznék a tiszteletdíjaimért Moszkváig, akadékoskodnék. Volt rá gondom, hogy elutazzon, söpör el Sári. Megvettem a repülőjegyét! Magának se Bécs nem elég jó, se Oxford, se London, hallom! Nekem viszont a maradék rubelja jönne jól. Annyit tejelnek? Miért nem veszi meg mindet? Egy, mert a tiszteletdíját csakis a maga kezébe olvassák le. Kettő, mert magánál jobban tudom, mennyit tágítana látóhatárán egy moszkvai út! Három, hogy az oda-vissza repülőjegyet, amiért én fizettem, nem lesz pofája placra dobní! Oda az út léglökéses Tupoljevvel, vissza légcsaváros Iljusinon, egy hét Moszkva, mit akar? A levélben egyébként a szovjet írószövetség névre szóló meghívása is.

Nemet eszerint nem mondhatok. Miért is mondanék? Ha a nagy Szovjetunió olyan kedves, hogy oroszra fordította és megjelenteti újpesti cigányaimat, nem is borzalmas broszúra gyanánt, hanem Bartha Laci festményeivel, akkor én ne kedveskedjek a nagy Szovjetuniónak? Téesz-parasztjaink, gyári munkásaink küldöttségeit terelgetik forradalmi nevezetességeik közt, én meg szállodát foglalok, kiadómnál fölmarkolom a honort, s gondom annyi csak, hogy a seggére verjek. Fájjaljam, hogy látogatásaikat nem adhatom vissza tankon? Kíélt orosz nagyherceg lehetsz egy hétig, nógat Wessely.

A *Metropol*ban szállj meg, ajánlotta továbbá. Ott szállt Lenin is, Bernard Shaw is. Nem drága. A Kremltől egy ugrás. A GUM áruház egy sarok. S ha éttermében a nap-sugaras üvegmennyezetre emeled a szemedet, jusson eszedbe Suchov. Miről és minek,

* Vö. Bartos Tibor: ÁLLAMI BOLDOGSÁG (*Holmi*, 2011. július), Bartos Tibor: BUDAPESTI LEKTÚRA (*Holmi*, 2011. október). – Az önéletrajz itt közölt részletének címét mi adtuk. (*A szerk.*)